

sed neque siliqua. Ita magnis Iurifconsultis magni A
 accidunt errores, quorum neque Gallus, neque
 Seruius, neque Alphenus immunes sunt. Tamē ex
 animi mei sententia, non placet χίδρα. Quid enim
 est hoc, Tu es legumina & salus, nam malo ἀχρῶ-
 κους σὺ quām ἀχρῶκοισι. Ne diutius lectorem mo-
 rer, fortasse χύτρα tam convenientem hic locum
 habeat, quām τὰ ὄσπερα in ipsa. Hęc ego doctis
 cēsenda relinquo. Mihi satis vel nimis potius au-
 dere sententiam meam pronunciare quę in his

minutis rebus semper erit ἑρετικὴ, neque tanti
 apud me vñquam erit auctoritas glossographo-
 rum, vt in eorum verba iurare velim. Quoquo
 modo legamus, innuitur tarum & speratur vber-
 tas ex pacifico rerum statu. Καὶ τὰ νέα σικίδια] En
 vt semper ficus iungit vitibus. In fabula Acharn.
 dixit μοι χίδια σικίδων, nouellas ficus. Nam μό-
 χος tener & nouellas: Sic Homerus μόχοισι λύσοι-
 σι: Latini mostum vel mustum, vt οἶνος μοχίδιος,
 vinum mustum & nouum.

Εἰσέσεις διπλῆς ἀμοιβῆς εἰχῶν φοχαικῶν

τῶν ἀμείνων καὶ ἀληκτικῶν μὴ.

Ερ. Ωθώτατοι γεωργοί, τὰ μὰ δὴ ξυμῆ-
 τε
 ρήματ', εἰ βάλεισ' ἀλοῦσαι πλώδι' ὅπως ἀπό-
 λετο.
 Πεῦτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἦρξε Φειδίας παρὰ ζῆτος κα-
 κῶς,
 Εἶτα Περικλῆς φοβηθεὶς μὴ μετὰ χηρὴν τύχης.
 Τὰς φύσας ὑμῶν δεδουκῶς, καὶ τὸν αὐτὸν δαξέ-
 πον,
 Πενὶ παιδῶν τι δεινὸν, αὐτὸς δ' ἐξέφλεξε τὴν πόλιν,
 Εμβαλὼν ἀπινθῆρα μικρὸν Μεγαρέου ψηφί-
 σματος.
 Ἐξεφύσητε γὰρ ποσῶτον πόλεμον, ὥς τε τὰ καπνῶ
 Πάντας Ἑλλήνας διακρύψαι, τοὶς τ' ἐκεί, τοὶς τ'
 ἐνθάδε.
 Ως δ' ἀπαξ τὸ παρῶν ἤκουσ', ἐφόφησεν ἄμ-
 πελοῦ,
 Καὶ πῆδος πληθεὶς ὑπὲρ ὀργῆς ἀντελάκπισε πῆθος,
 Οὐκέτ' ἰὼ εἰδὲς ὁ παύσων, ἠδὲ δ' ἠφανίζετο.
 Τρυ. Ταῦτα τόνω ματὸν Ἀπόλλω γὰρ πεπύ-
 σμιν εἰδένος,
 Οὐδὲ ὅπως αὐτῆς παρορήκοι Φειδίας ἠκνύον.
 Χο. Οὐδ' ἔργω γε, πλὴν γε νυκτὶ, ταῦτ' ἄρ' ὀσέ-
 σωπερ ἰὼ,
 Οὔσα συγγυῆς ἐκείνου, πολλὰ γ' ἡμῶς λαν-
 θάνει.

MER. O caete agrestes beati, haurite nostra
 hac auribus
 Verba, menti figite, ut sciatis huius exitum:
 Causa prima Phidias fuit, fuga pœnas luens.
 Dein Pericles cum timeret istud infortu-
 nium,
 Quique vestros rite mores nosset irritabiles,
 Cœpit antequam reus sit civitatem accende-
 re,
 Suscitans rogationis Megarica scintillulam:
 Vnde belli tantus ignis, ut ciceret lacrymas:
 D Fumus acer omnibus Græcis, & his & cate-
 ris.
 Vt crepans inuita vitis vis cachinnantit se-
 mel,
 Et cadi rupti furor recalcitrans rupit cadum,
 Nullus has compescit undas, interim hac eli-
 minat.
 T R. Ista, Phœbum testor, audita haud fuere dum
 mihi,
 Sed nec ad Diuam sciebam pertinere Phi-
 diam.
 CH. Nec prius scini ipse: iure est ergo formosif-
 sima
 Comparem quæ haberet istum: quàm latent nos
 plurima!

CHRIST. Ωθώτατοι] Rogante choro se-
 num Athmonensium incipit Mercurius narra-
 tionem belli Peloponnesiaci, & causas arcessit à
 Phidia & Pericle. Sunt autem versus hi omnes
 Trochaici Tetrametri Catalect. ab his ἀλλὰ ποῦ
 ποτ' ἰὼ vsque ad inferiora ἀπ' ἄνω. Cæterum
 ex Archilocho versus iste manuit qui dixerat ὁ
 λιπερνήτες πολῖται τὰ μὰ δὴ ξυμῆτε ρήματ'. Quod
 etiam vsurpauit Cratinus in στυτίη. Diodorus
 Siculus lib. xii. apud quem historia hęc de Peric-
 le & Phidia extat, hunc versum ita habet, ὁ πένη-
 τες καὶ γεωρσοὶ δ' ἀμὰ τις ξυμῆτεω. Puto illud πένη-
 τες detortum ex Archilocho & Cratino qui λι-
 περνήτες dixerant, neque tamen sic displicet, nam
 bello pauperuntur coloni, sed δὴ ξυμῆτε melius,
 quàm τις ξυμῆτεω.
 Σχόλια. Τὰ μὰ δὴ ξυμῆτε.] πρὸς ταῦτα ἔκρα-
 τῆνος ἐν Πυτίη πεποιήκει. ὁ λιπερνήτες πολῖται, τὰ μὰ
 δὴ ξυμῆτε. ἐστὶ ἡ πρὸς τὰ Αρχιλόχου. λιπερνήτες πο-
 λῖται τὰ μὰ δὴ ξυμῆτε ρήματ'. ὁ Ερμῆς δ' ἐστὶν ὁ λέγων

πρὸς τὸ ἑρωτηθῆν ὑπὸ τοῦ χοροῦ, δι' ἡ αἰτίαν τοῦτο
 ἀπέστει αὐτῶν ἡ θεὸς χρόνον. καὶ φησὶ πρῶτον γενομένη Φει-
 δίαν. Φειδίας.] Φιλόχορος ἐπὶ Πυθοδάρου ἀρχόντος
 ταῦτα φησὶ. καὶ τὸ ἀγαλμα τὸ χρυσοῦ τῆς Ἀθηνῶν,
 ἐστ' αὐτῆς εἰς τὴν νεῶν τὸν μέγαν, ἔχον χρυσὴν σταθμὸν τάλαν-
 τῶν μὲν Περικλῆς ὅπως αὐτῶντος. Φειδίας ἡ ποιητὴς τοῦ
 Φειδίας ὁ ποιητὴς, δόξας ἀπὸ ἀλογίσεως τὴν ἐλπίαν τὸν
 εἰς τὰς φολιδὰς, ἐκείνην καὶ φυλῶν εἰς Ἡλιον, ἐργολαβῆσαι
 τὸ ἀγαλμα τὸ διὸς τὸ ἐν Ολυμπίᾳ λέγει. τὸ ἡ ἐξέρτα-
 σάμενος δόποθεν ἐπὶ Ἡλείων ἐπὶ Σκυθοδάρω. ὅς ἐστιν
 δὸς τότε ἐβδόμος. πρὸς Μεγαρέων εἰπῶν, ὅτι καὶ αὐτὸ
 καλεσῶν Ἀθηναίων πρὸς Λακεδαιμονίους, ἀδικῶς λείον-
 τες εἶργετο ἀγορᾶς ἔλεμῶν τῶν Ἀθηναίων. οἱ γὰρ Ἀθη-
 ναῖοι ταῦτα ἐψηφίσαντο Περικλῆς εἰπόντος, τὴν αὐ-
 τὰς ἀτιμώμενοι τὴν ἱερὰν τοῖς θεοῖς ἀπεργάζετο. λέγουσι
 δ' ἐπὶ τῆς Φειδίας τὸ ἀγαλμα τοιοῦτο δόξαντος ἀπὸ ἀλο-
 γίσεως τὴν πόλιν ἐψυλαδευθέντος, ὁ Περικλῆς φοβηθεὶς
 δὴ τὸ ὅπως αὐτῆς τῆς ἀγαλματος κατὰσκευῆ καὶ σω-
 γνωκέναι τῆ κλοπῆ, ἐρχασθε τὴν Μεγαρέων πινά-
 κιον, καὶ τὸν πόλεμον ἐξήνεγκον, ἵνα ἀπαχολομηθῶσι
 Ἀθῆναις